

та не е просто наша ноема, както и не е просто самият предмет. Името на предмета е арена на среща между възприемащия и възприеманото, точно, между познаващия и познаваемото. В името има някакво интимно единство на разединените сфери на битието, единство, привещащо ги до съвместно живеене в едно цялостно, вече не просто „субективно“ или просто „обективно“ съзнание. Името на предмета е цялостният организъм на неговия живот в друг живот, когато последният общува с живота на този предмет и се стреми да се превъплъти в него и да стане самия него. Без думата и името човекът е вечен затворник на себе си, по същество и по принцип е антисоциален, необщителен, несъборен и, следователно, също така и неиндивидуален, не-същностен, той е чисто животински организъм или, ако е още човек, той е умолишен човек. Тайната на словото в това се и заключава, че то е оръдие на общуването с предметите и арена на интимна и съзнателна среща с техния вътрешен живот.³

Следователно, ако името е *грозно*, и общуването с другия живот ще е *грозно*, дори ще е *умолишено*, а ако името е *красиво*, то и общуването с другия живот ще е *красиво*, *умоснабдено* и осигурено. *Божествената дарба* не може да си позволи каквото и да е име, нейното име трябва да е също така божествено, съизмеримо с нея, равно на нея. *Тоя Крачол* е бил обречен да се превърне на *Явор*, на *Яворов*, защото иначе не би изгълнил битийната си задача – да се въплъти и превъплъти поетически и естетически. Интуитивно, давайки името Яворов, Пенчо Петков Славейков е убеден в това; интуитивно, приемайки името Яворов, Пейо Тотев Крачолов е убеден в това. Сякаш и двамата са чели Флоренски: „В много случаи вдъхновението знае какво прави и не само се извършва по необходимост, но и си дава сметка за тази необходимост. Това се отнася, може би дори преимуществено се отнася за имената. И писателите не един път са отбелязвали за себе си и за другите тази функция на името – да е укрепващият замъка свод.“⁴

Укрепващ замъка свод, но и – кой знае? – предопределящ живота белег, стигма, печат до смърт и за смъртта. Да видим: през 1896 г. в Лайпциг Пенчо Славейков пише поетическия цикъл „Епически песни“, където е и стихотворението „Неразделни“. Ето го цялото:

*Стройна се Калина вие над брегът усамотени,
кичест Явор клони сплита в нейни вейчици зелени.*

³ Цит. по: http://www.gumer.info/bogoslov_Buks/Philos/fil_im/01.php: Лосев, А. Ф. Философия имени, с. 56.

⁴ Флоренский, о. П. Цит. съч., с. 8.